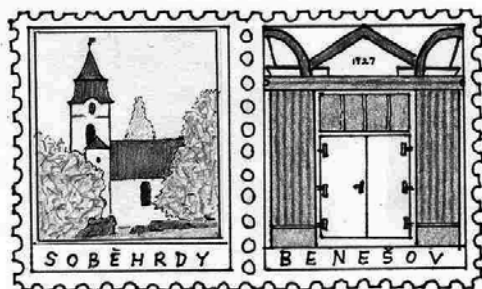

ČÍSLO 105 (4/2020)

LISTOPAD 2020

Věstník evangelických sborů
na Benešovsku

SOBĚHRDSKÝ BRATR

ÚVODNÍK

*Milí čtenáři Věstníku evangelických sborů na Benešovsku!
Toto číslo připravujeme s předstihem, rádi bychom, aby na první adventní neděli jste ho už měli k dispozici. Letošní rok byl opravdu zvláštní, museli jsme si zvyknout na hodně jiný režim než kdykoliv předtím. Ani teď nevíme, co nás ještě čeká, avšak kalendář platí. To znamená, že 29. listopadu začíná advent. Pravděpodobně se stále ještě nebudeme moci sejit ke společným bohoslužbám, ani slavit společně Večeři Páně.*

Přesto toužíme být alespoň nějakým způsobem pospolu. Můžeme si v rodinách číst, modlit se a zpívat. Nabízíme proto adventní bohoslužby s celou liturgií, jak je připravila Pavla Jandečková, farářka v Sedleci-Prčici. Kateřina Frühbauerová zase připravila pro rodiny s dětmi námět, jak připravit Štědrý večer. A nejen to: také jak čas čekání na Vánoce zpestřit. Neváhejte se zúčastnit.

Sárka Grauová, naše oblíbená laická kazatelka, a Pavel Stolař, kurátor, se věnují nanejvýš aktuálnímu tématu; Petr Wagner vzpomínal na poslední bohoslužebné setkání tohoto podzimu na Krásné hoře s tématem díkůvzdání a Pepík Bartošek se ve svém životopise dotýká právě proběhlého výročí 17. listopadu.

Kéž je nám Bůh milostiv a dá nám požehnání, kéž nad námi rozjasní svou tvář – je vroucí přání nás všech.

MS

Adventní období – „virtuální“ bohoslužby

AP: Milost vám a pokoj od toho, kterýž jest, kterýž byl, a kterýž přijíti má!

Introit: (Ž 31,1-4) *Hospodine, utíkám se k tobě, kéž nejsem navěky zahanben; pomoz mi vyváznout pro svou spravedlnost! Skloň ke mně své ucho, pospěš, vysvobod' mě, buď mi skálou záštitnou, buď opevněným domem pro mou spásu. Tys můj skalní štít a tvrz má, ved' mě pro své jméno a doved' mě k cíli. Amen.*

Píseň: 260 – Otče všemohoucí

Modlitba: Panovníku Hospodine, děkujeme ti za tento den. Oslav se a promluv k nám v něm také dnes. Ty jistě do každého našeho nového dne kladeš nově naděje. Přidáváš nám den ke dni, obdařuješ nás mnohými novými možnostmi a příležitostmi. Očekáváš od nás dobré věci a jsi připraven nám pomoci. Ale my neumíme dostát tvému povolání. Často ho kazíme svou nemoudrostí, svým sklonem k pohodlí a sobeckosti. Někdy nechápeme, kam a jakým směrem se obrátit, abychom kráčeli cestou, která vede k tobě. Jsme nedokonalí, ale toužíme po tvé lásce, pochopení, odpuštění. Pane Bože, prosíme tě, přijímej nás i s naší slabostí, odpusť, potěš, povzbud' a vyšli nás ke svému dílu, popostrč a ponoukni, dodej odvahy a odhodlání. Amen.

1. čtení: Ž 13

Píseň: 440 – Ozvi se, Pane můj

2. čtení: Lk 12,35-48

Kázání:

Milé sestry, milí bratři, milí přátelé, srdečně vás všechny zdravím a zvu k „virtuálním“ bohoslužbám.

Budte připraveni a vaše lampy ať hoří. Budte jako lidé, kteří čekají na svého pána, až se vrátí ze svatby, aby mu hned otevřeli, až přijde a zatluče na dveře, říká Ježíš svým učedníkům.

V podobenství o služebnících, kteří čekají na svého pána, slyšíme o čekání, připravenosti, víře.

Co čekáme my? Co přijde zítra? Jaká nás čeká budoucnost? V těchto dnech nás

asi nejvíce zaměstnává další vývoj covidové pandemie. Covid-19, krize, karanténa, nouzová opatření, vládní nařízení... to jsou v poslední době asi nejčastěji užívaná slova v dnešní společnosti. Budou počty nakažených dále stoupat? Bude pro nemocné dostatek lůžek a odborné péče? Kolik lidí ještě zemře? Kdo z nás a našich nejbližších je nejvíce ohrožen? Kdy bude ta slibovaná vakcína? Kdy krize odezní a budeme moci svobodně vydechnout? Ostatní úvahy o budoucnosti i osobní plány teď jdou stranou. Je to pochopitelné. Pandemie pronikla s takovou silou a razancí, že otřásla našimi jistotami. Ale není to škoda? Neděláme chybu, neuniká nám něco, když si necháme touhle pandemií zastínit celý obzor?

Budeme prožívat adventní období. Jinak než kdysi. Při společných bohoslužbách se zřejmě nesejdeme. Nebudeme ani společně slavit Večeři páně. Ale snad se přes všechny ty obavy dokážeme ztišit a očekávat příchod našeho Pána Ježíše Krista. Čekáme ho samozřejmě stále, ale adventní období k tomu více vyzývá.

Také se ve společnosti přetřásá otázka, zda jsme byli na takovou situaci připraveni. A jak se co nejlépe připravit na to, co ještě přijde. Ale co vlastně znamená být připraven? Jak můžeme být připraveni na něco, co nečekáme? Anebo lze o pravé připravenosti mluvit jen tehdy, když obtíže, kterým musíme čelit, jsou právě nečekané a nenadálé?

Vrátím se teď k dnešnímu podobenství, které nás chce naučit několika důležitým věcem. Podobenství mluví o připravenosti na budoucnost. Buďte připraveni! A jak už to v bibli bývá, tou budoucností je budoucnost vztažená k Bohu. Netýká se to ale jen Kristova budoucího druhého příchodu. Víra v Krista nám pomáhá ustát i naši současnost. A možná je to přesně to, co v této době hodně potřebujeme. Jakési záchranné lano, kterého se můžeme přidržet, které nás vede a provede nejistotou, strachem, úzkostí, mlhou, nebezpečnou cestou. Můžeme si představit, že tím záchranným lanem je naše víra.

Život víry je zde přirovnán k bdělosti uprostřed dlouhé noci. Život ve víře tady není vyličen jako stav trvalé spokojenosti, radosti a štěstí, ale přirovnán k dlouhému čekání a vyhlížení. Mnozí z nás vědí ze zkušenosti, že Boží pomoc přichází do našeho života často až po dlouhém čekání a modlení – ve chvílích, kdy už to člověk sám pro sebe třeba i vzdal.

Víra v Krista tedy není jen slavnostní hostina, při které z nás spadnou všechny

starosti, ale náleží k ní také dlouhé dny čekání a nejistoty. Čekání na Boží pomoc může být někdy hodně bolestné a věřící člověk při něm může propadat pocitům zklamání a deprese. Mohou se mu v hlavě honit nepříjemné otázky a pochybnosti. Věřit Bohu však znamená osvědčit trpělivost a unést i dlouhé dny Božího mlčení, i vlastní bezradnosti. Modlitby, které nebyly vyslyšeny, otázky, které nebyly zodpovězeny, to vše patří k životu živé víry. Lze to považovat i za zkoušku věrnosti a opravdovosti naší víry.

A s tím souvisí i další věc. Kdo chce mít všechno hned, kdo neumí a nechce čekat, kdo zklamán odejde, ten o mnoho přijde. Víra zná totiž i nečekaná a neplánovaná naplnění. Dnešní podobenství má pro ně krásné přirovnání, když chce ukázat, že Boží pomoc a přítomnost bývá často zcela nečekaná a neuvěřitelná. Stejně neuvěřitelná, jako kdyby přišel pán domu a místo aby se nechal obsluhovat, tak odmění své služebníky tím, že je usadí ke stolu a sám je začne obsluhovat. Něco podobného bylo v tehdejší společnosti naprosto nepředstavitelné.

A stejně podivuhodné to bývá s Boží pomocí. My, kteří si myslíme, co všechno musíme zvládnout, udělat a splnit, jsme nečekaně posazeni ke stolu a dostáváme jednu radost za druhou. Místo, abychom Bohu museli sloužit, jsme náhle sami obslouženi jeho láskou a milosrdenstvím. Jsou to chvíle, kdy dostáváme mnohonásobně víc, než bychom doufali a čekali. Z těchto krátkých okamžiků pak ještě dlouho žijeme a rozdáváme. Jsou to chvíle, na které se dlouho těšíme a které vyhlídíme, ale neumíme a nemůžeme si je sami navodit. Smíme na ně ale čekat a doufat, že Bůh je věrný a neopustí nás. K naší víře tedy patří čekání i naplnění. Chudoba i hojnost. Advent i vánoce. Půst i velikonoce. Smutek i radost. Kříž i vzkříšení.

Dále si všimněme, že doba čekání na Kristův příchod není a nemá být pasivním čekáním. Když pán domu odjíždí, služebníci mají možnost volby. Můžou se na všechno vykašlat a užívat si volnost. Mohou se přestat starat, když není o koho. Nebo mohou bdít a očekávat. A tohle čekání neznamená sedět a vzdychat. Přepásaná bedra a hořící lampu má ten, kdo se pouští do práce. Služebníci očekávající nepřítomného pána na sebe berou odpovědnost, chápou se vlastní iniciativy a pouští se do díla. Svého Pána neztrácí ze zřetele ani v době jeho viditelné nepřítomnosti. A chtějí čekání na pána vyplnit aktivitou, kterou od nich on očekává. Co dělat, když pán je pryč? Služebníci si mohou připomínat jeho poslední rozkazy a plnit je. Tedy plnit jeho vůli.

Jiní si mohou říci: Je tento pán, který odjel a dlouho se nevrací, stále ještě pá-
nem domu? Co když už se nevrátí? Co když se mu něco stalo? A řeknou si: „*Můj
pán dlouho nejde*“ a začne bít sluhy i služky, jíst a pít i opíjet se. To ale asi pán
domu nechtěl. To nebyla jeho vůle. A co je tedy jeho vůlí? Ptáme se po ní my,
hledáme ji? Často nám nebývá jasná. V různých situacích se může naše poslání
a služba Kristu naplňovat různým způsobem. Ale zásadní a orientující mi přípa-
dají Ježíšova slova, že vůlí Boží je neztratit žádného z maličkých. A v tomto Ježí-
šově podobenství vidíme: věrný služebník rozdává pokrm v pravý čas – v tom
můžeme vidět zájem a péči především o slabé, hladové, zranitelné, nemocné,
osamocené, o oběti zlého. I v čase naší úzkosti a nervozity můžeme sloužit,
pomáhat druhým. Čekání na Kristův příchod není ztracený čas, ale velká a důle-
žitá příležitost, během které lze učinit mnoho dobrého našim bližním. Vždyť
sloužit Bohu pro křesťana znamená sloužit lidem okolo nás. Stále platí Kristovo
slovo, co jste učinili jednomu z těchto nejmenších, mně jste učinili.

Důraz dnešního podobenství vidím ve svobodě a důvěře, kterou nám Pán Ježíš
dává. Když hospodář odchází, svěřuje dohled nad domem svým služebníkům.
Nemá tam ani kamery ani tajné donašeče. Svůj dům svěřuje zaměstnancům se
vším rizikem, že svou domácnost při svém příchodu nepozná. Může se totiž stát,
že ti, kterým dům svěřil, si začnou hrát na pány a budou svým podřízeným ztrp-
čovat život. A bohužel se to často stává. Lidé, kterým je svěřena moc a autorita, ji
často zneužívají. Ale na druhé straně, jen tak se pozná, kdo je kdo. Dokud je maji-
tel ve firmě, všichni se předhánějí, aby se mu zalíbili. Ale na lámání chleba dojde,
když je daleko za horami. Teprve když jsme ponecháni sami sobě, teprve když si
myslíme, že nás nikdo nevidí a nehodnotí, teprve když jsme sami doma a beze
svědků, vyjeví se naplno, kdo vůbec jsme. Někteří lidé se vybarví, teprve když
získají moc a peníze. Jiní ukážou svou pravou tvář, když nastane krizová a neče-
kaná situace a oni přestanou brát ohledy na druhé. Chceme-li se tedy o sobě
něco dozvědět, vzpomeňme si, jak se chováme, když si myslíme, že nás nikdo
nevidí, nekontroluje a záleží pouze na nás, co děláme a říkáme.

Když jdeme nepřehlednou krajinou, kterou protíná změt různých cest, musíme
upnout svůj pohled k bodu na vzdáleném horizontu, abychom neztratili orienta-
ci. Toto podobenství jako by hledělo někam daleko. Ale právě tím nám může
pomoci projít nejistotou a zmatky, které prožíváme právě teď. A vlastně nemusí
být nutné vidět to jako vzdálenou budoucnost. Třeba ustaraní, svými věcmi za-
městnaní služebníci nevnímají, že pán je blízko, už tluče na dveře, stačí otevřít a
nechat se jím obsloužit, občerstvit, povzbudit, nabrat novou sílu a dech. Amen.

Píseň: 272 – Jak vítati mám tebe

Přímluvná modlitba: Náš Pane, modlíme se za nemocné, umírající, za ty, kterým zemřel blízký člověk, za pracovníky ve zdravotnictví, Diakonii, Charitě, sociálních službách, za ty, kdo o nemocné pečují doma, za pracovníky církví, kteří šíří naději evangelia do míst, kde naděje chybí, za ty, kdo povzbuzují sebe i ostatní vzdor šířící se nemoci, za žáky, studenty, jejich rodiče, učitele, za své rodiny, své blízké a přátele, i sami za sebe. To vše v naději, že Kristus zvítězil nad smrtí. A proto – ať žijeme či umíráme – ani zlá nemoc nezruší jeho vztah k nám.

Pane, přicházíš. Čekáš. Nabízíš naději, milost a odpuštění. Prosíme, pomoz nám k tomu jedinému – otevřít ti a říct: Pojď, prosím, dál.

Pane, prosíme tě, vyslyš nás, když k tobě společně voláme: Otče náš,...

Poslání: (1K 10,12.23) *Ten, kdo si myslí, že stojí, ať si dá pozor, aby nepadl. Všechno je dovoleno – ano, ale ne všechno prospívá. Všechno je dovoleno – ano, ale ne všechno prospívá společnému růstu. Amen*

Požehnání: (1 Te 5,23-24) *Sám Bůh pokoje nechť vás cele posvětit a zachová svého ducha, duši i tělo bez úrazu a poskvrny do příchodu našeho Pána Ježíše Krista. Věrný je ten, který vás povolal; on to také učiní. Amen.*

Píseň: 572 – Tvůj, Pane, jsem

Pavla Janděčková

Všem dětem a lidem s tvořivou duší

Těšíte se na Vánoce? A chcete si to těšení užít každý den, kousek po kousíčku? Pojďte s námi tvořit celý advent něco krásného! Připravila jsem pro Vás adventní kalendář. Na každý den kousínek tvoření – a na konci bude stát před Vámi...? Rodičům zašlu i návod a popis „jak na to“ vypracovaný do vícero variant, je jen na Vás, rodiče, jak a jestli se pustíte s dětmi do tvoření.

Děti benešovského sboru dostanou adventní kalendář vytištěný, ostatní zájemce prosím, aby mi napsali/zavolali, dohodneme se na způsobu předání.

Požehnaný a kreativní advent Vám přeje

Kateřina Frühbauerová, Benešov

Vánoční bohoslužba pro rodiny s dětmi na doma

Kratinká bohoslužba u prostřeného stolu před vánoční večeří.
Koncipováno tak, aby se dala zvládnout i s nejmenšími neposedy.

Budete potřebovat:

Betlém – jakýkoliv (Tvořili jste s adventním kalendářem? Teď je chvíle použít vyrobené!), čajové svíčky – tolik, kolik je vás u stolu, zapalovač/sirky, dětská Bible

Najděte místo, kde by mohl betlém stát a daly se kolem něj dát čajové svíčky – aby byl na očích, ale přitom bezpečně daleko od dětí)

jak na to (nápad):

Přečtete z dětské Bible část příběhu o narození Ježíše Krista /dejte přečíst dítěti. (Lk 2,3-7 – můžete i delší, ale tohle je minimum, které zvládnou i tříletí neposedové)

Příběh dovyprávějte třeba takto:

A pak přišli pastýři podívat se na Ježíška. Měli velikou radost. A další a další lidé tam přišli. To bylo dávno, ještě jsme nikdo z nás nebyli na světě. Nám zůstala ta radost, že Bůh přišel na svět. Pro všechny, co mohli k betlému přijít po svých nohách i pro ty, kdo se narodili později. Jako ... (zapalte svíčku a řekněte první jméno, další svíčka – další jméno máma, táta...)

modlitba (můžete se vzít třeba za ruce):

Děkujeme Pane Bože, že jsi nám dal sebe. A že s tebou přišly Vánoce. Jsou to tvoje narozeniny. Prosíme tě za všechny, kdo je slaví, kdo budou spolu večeřet a rozbalovat dárky. Požehnej nám všem. Amen

varianta pro děti, které vydrží ještě chvilku:

přidejte Otčenáš a modlitbu před jídlem

Vánoční nadílka v benešovském sboru

Děti, dobrá zpráva! Covid necovid, o vánoční nadílku nepřijdete! Jen to letos bude jinak :-)

Od 14. prosince bude nadílka uložena na místě – kde? Najdete v tajence. I tak tam ale musíte dorazit a balíček označený Vaším jménem najít. Nadílku dostanete do každé rodiny jednu pro všechny. Malý dáreček v baličím papíru: co v něm asi je? Může být mimo lednici, nezkaží se; můžete s ním jemně zatřást, ale víc neprozradím.

Dobrá zpráva i pro ty, co nejsou dětmi a/nebo nejsou z benešovského sboru: chcete také luštit a hledat? Tajenku vyluštěte a zavolejte/napište* mi její znění – vymyslíme způsob předání překvapení :-)

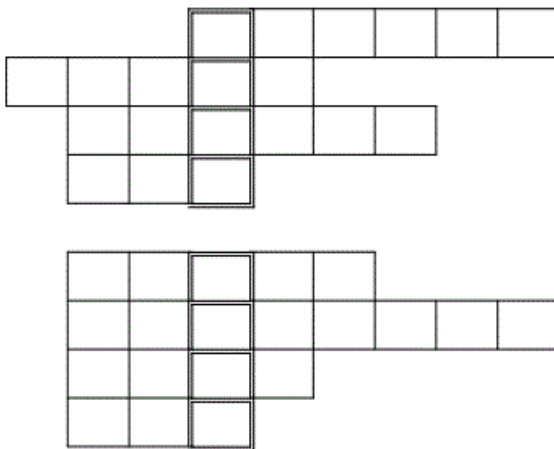
Přeji Vám požehnané svátky – a radost.

Vaše

Kateřina Frühbauerová, Benešov

**Adresa na poslední stránce*

- 1) egyptský vládce
- 2) rodné jméno Abrahama
- 3) jméno Jáкова po tom, co mu Bůh požehnal
- 4) manželka Adama
- 5) jméno města zmatku
- 6) název studny přísahy Gn 21,51
- 7) Simeon a ?
- 8) zkratka naší církve

Soběhrdský evangelický farář na půl úvazku

část 4. – už to nejde otočit

Na další pondělí byla svolaná demonstrace do Náchoda, města asi 5 km vzdáleného od Studnic, kde jsem tehdy bydlel. Ráno jsme se domlouvali v místním antikvariátu, jak se odpoledne sejdem. Mezitím ve Studnicích přišel souseď, že se shromáždíme v poledne na návsi. Za pět minut 12 jsme se ženou vytvořili dvoučlenný průvod, já vzal do ruky samizdatové Lidovky s titulním sloganem „Lidové noviny do každé rodiny“, zvonili jsme kravským zvoncem a šli obcí. Tehdy jsem ještě nemohl tušit, v čích rukách Rumlovy noviny skončí. Na návsi bylo asi 20 lidí, což na obec s méně než 500 obyvateli vůbec nebylo špatné. Ředitel místní školy mluvil o tom, že těm studentům „bysme měli z vděčnosti líbat ne holé ruce, ale holé zadky. Starší dcera, které tehdy bylo 9, se na mě otočila se slovy: „takhle on mluví pořád“; pak jsem mluvil já o nezbytnosti právního státu, netuše, že o jeho podobu budeme bojovat dodnes. Šli jsme domů a začali přemýšlet, jak pojedem odpoledne do Náchoda. Velkou účast jsme nečekali a uvažovali jsme, zda si vzít na sebe vaťáky, pro případ, že by policajti použili pendreků. Do toho vstoupily naše dcery (7 a 9) s razantním prohlášením: my jedeme taky. No, to jsme je tedy brzy naučili se angažovat. Takže co nám zbývalo. Na vaťáky jsme už nemysleli a jeli jsme. Strategicky jsme zaparkovali za městem pro případ rychlého ústupu a sestupovali jsme pěšky směrem k náměstí. Ale to už jsme viděli, jak se valí tisíce lidí ze všech směrů. Tolik jich tam nebylo snad ani na 1. máje. To jsme samozřejmě nemohli vědět, protože 1. května jsme vždycky doma sázeli brambory, abychom svátek práce oslavili prací. Z katolického kostela, který stojí na náměstí, byla vytažená elektrika k pódiu, na kterém už stál můj kolega a hrál „Jednou budem dál“. Pak mluvili různí lidé a nakonec dorazil Petr Čepek a byl přivítán ohromným jásotem. Po policajtech ani vidu ani slechu. Bylo jasné, že dějiny už není možné vrátit zpět.

Pak následovalo asi deset hektických let, které jsem prožil v pracovním deliriu. Dříve jsem mohl pouze kydat hnůj v kravíně, tlačit v cihelně keleráky a tak podobně. Teď jsem kromě farářování učil na třech školách (angličtinu a etiku), mluvil do rozhlasu, byl zván na veřejné besedy; policajti byli kámoši. Dřív, když zastavili moji shnilou škodovku, se to neobešlo bez pokuty. Teď

říkali: „Á, vy jste ten pan farář co má ovce; no tak jeďte.“ Přátel-
sky mě oslovovali i lidé, kteří dříve dělali, že mě nevidí. Komická
byla příhoda s „naším estébákem“. Bydlel v domě pod námi se
svým starým otcem, který si k nám chodil povídat se slovy: „Lidi
si dělaj z člověka blázný, tak jdu raději za vámi.“ Jeho syn mne
pak párkrát odvezl na výslech. Když po půlroční dovolené, při
které pálil doma papíry a z komína se valil černý kouř, přechodně
pracoval na místní Dosce a já si k němu přijel koupit pytel ce-
mentu, servilně vyběhl se slovy: „Počkej, Pepo, já ti to naložím, ať
se neumážeš, chceš to do kufru nebo na sedadlo, já ti pod to dám
papír...“ a mě se v hlavě promítali jeho úplně jiné řeči při výsle-
chu; ale co, život jde dál. Roky běžely, děti se začaly angažovat,
vozil jsem je k Temelínu na „vynášení Morany a Urany“, protesto-
vat proti Velké pardubické, za obchvat města, už ani nevím jaké-
ho; policajti už nebyli kámoši a občas zasahovali silou. Samo-
zřejmě už ne jako dřív. Když jsem já protestoval na první výročí
okupace, 21. srpna 1969, tak po brutálních zákrocích se řada lidí
probudila z bezvědomí 20 km za Prahou v lese a báli se vyhledat
lékařskou pomoc a tři se neprobrali vůbec. Ano, nikoliv sovětští
okupanti, ale čeští policisté zabili toho dne v Praze tři lidi (v Brně
dva). Nikdy nikdo za to nebyl pohnán k zodpovědnosti. Jó, Češi
Čechům.

Ale v těch hektických letech jsem na takové věci nemyslel. Na-
opak. Byl jsem plný nadšení a euforie. Myslel jsem si, že teď při-
šel čas, a my Češi, celému světu ukážeme, jak má vypadat demo-
kracie a svoboda. Dnes se tomu trochu hořce usmívám, ale tehdy
to bylo jasné. A tak není divu, že jsem vyrazil „poučit Ameriku“
jak má vypadat svoboda. Ale to zase třeba příště.

Josef Bartošek

• ...neviděli a uvěřili... (J 20,29)

V době, kdy vzniká toto číslo *Soběhrdského bratra*, jsme někde
uprostřed druhého dějství dramatu, jehož název zní *Zavřené kos-
tely*. Emeritní anglikánský biskup a novozákoník N. T. Wright
nám v knize *Bůh v karanténě* radí neklást si otázku „Proč se to
stalo“ ani „Kdo za to může“, nýbrž „Co s tím máme dělat?“

Sám začíná příkladem raných křesťanů. Když zámožní občané
při morových ranách utíkali „před smrdutým městským vzdu-
chem do hor“ křesťané zůstávali a pečovali o nemocné. „Někteří

z nich se nakazili a zemřeli. Lidé nad tím žasli: Proč to děláte? – Víte, zněla odpověď, my totiž následujeme Ježíše. Člověka, který nasadil svůj život, aby nás zachránil. A tak děláme totéž.“ A bylo to velmi mocné svědectví okolnímu pohanskému světu.

Abychom se necítili zoufale, pokud je takové hrdinství nad naše momentální síly a možnosti, nabízí nám Wright jako doplnění úvahu vycházející z 20. kapitoly Janova evangelia. Podle evangelisty Jana začalo poslání církve třemi věcmi: slzami (Marie Magdalské), zamčenými dveřmi (učedníků) a pochybnostmi (všech). To vypadá jako začátek, který zvládneme všichni. Ale ani dovolit si prožít pocit bezmoci a bezradnosti, který nás přinejmenším čas od času přepadá, a nevytěšňovat to, že se cítíme více či méně ohroženi pandemií či hospodářskou a sociální krizí, která s ní jde ruku v ruce a ještě dlouho za ní půjde v závěsu, není kdovíjak snadné. Zejména v naší kultuře, kde jsou slzy pro ostudu, protože každý, kdo nakupuje příslušné prostředky a příslušné služby, může být (jako) mladý, silný a krásný, a kdo takový není, má zatnout zuby a aspoň se tvářit, jako by byl. Jako by zrovna neumíral, nebankrotoval, nerozpadala se mu rodina.

V prvním, jarním dějství našeho dramatu byla většina z nás ušetřena, o někom, kdo onemocněl či zemřel, jsme většinou věděli jen z doslechu. Tentokrát už se kácí v našem kraji. Neštěstí je všude kolem nás. Nevíme, proč někdo onemocní a někdo ne, proč se někdo uzdraví a někdo ne, proč těžký průběh nemoci postihne mladé zdravé lidi, sportovce. V jarním dějství mnozí podnikatelé krizi překonali, protože měli úspory, elán a důvěru v to, že koronavirus je jen epizoda. Teď přežití jejich podniků není jisté a mnozí už to neunesou statečně. Svět pláče – a kdo jiný než my křesťané by měl v civilizaci, která se bojí smrti i pláče, měl umět plakat s plačícími, těšit zoufalé spíš než nakupovat hory dáreků a péct tuny cukroví v době, kdy si o nich značná část našich bližních bude moci nechat jen zdát.

Možná se ptáte, kde na ten pláč a těšení vzít sílu, nervy, odvalu. Je určitě pohodlnější zůstat za zavřenými dveřmi, ponechat si svou hroší kůži jako Jobovi přátelé. I pro ně bylo snazší šťarat se v Jobově minulosti a jeho pomyslných problémech, než spolu s ním mlčet a plakat nad nevysvětlitelnou bídou, která ho postihla. Jako plakal Ježíš na hrobě svého přítele Lazara. Kníže pokoje, jehož narození si o Vánocích připomínáme, našťastí dokáže procházet zavřenými dveřmi a lze se s ním setkat i v našich slzách,

obavách a pochybnostech. Náš Pán a náš Bůh na svém těle nese rány, otevřené všemi bídami světa. Raněný Pán vysílá do světa raněné učedníky. A takovým vyslancem se může stát kdokoli z nás.

Šárka Grauová

Z Božího dopuštění na nás nepřítel vypustil svou jedovatou a smrtelnou nákazu. Budu se tedy modlit, aby nás Bůh před ní milostivě ochránil. A potom budu čistit vzduch vykuřováním, budu podávat a přijímat léky, budu se vyhýbat osobám a místům, kde nejsem potřeba, abych sám nepřišel k úhoně a abych nenakazil mnoho dalších, a nezapříčinil tak svou nedbalostí jejich smrt. Ovšem, chce-li mně Bůh vzít k sobě, najde si mě. Udělám ale, co jsem udělat měl, a nebudu vinen smrtí svou ani druhých. Bude-li však mě potřebovat můj blížní, nebudu se vyhýbat žádným místům ani osobám, ale ochotně půjdu a pomohu.

Martin Luther

• Karanténa II

V červnovém čísle jste četli článek Karanténa, který podával zprávu o dění ve sboru Soběhrdy během jarní karantény. Optimisticky jsme si mysleli, že epidemie je za námi a pro podzim a advent jsme připravili celou řadu programů: hostující kazatelé, koncerty, loutkové divadlo, několik víkendových pobytů našich dětí a mládeže i hostů na naší farní půdě. Nicméně nemoc zasáhla i některé členy sboru, projevila se u rodin našich členů, díky Bohu bez fatálních následků.

Při druhém nástupu epidemie jsme byli vystaveni větším omezením než na jaře. Bohoslužebná shromáždění byla omezena na menší počet účastníků, pak zakázána úplně. Naštěstí byl od jara vypracován způsob, jakým můžeme být účastni nedělních bohoslužeb. Pisemná nebo nahraná kázání našeho faráře Josefa Bartoška a kázání farářů, kteří k nám do Soběhrd nemohli přijet, jsme pravidelně rozesílali na nám známé adresy. Byla k dispozici i velmi rozsáhlá nabídka kázání, modliteb, video přenosů bohoslužeb a úvah kazatelek a kazatelů z celé ČCE na serveru ústředí církve www.e-cirkev.cz. Možnosti byly svým způsobem daleko pestřejší než během standardního provozu sboru. Otázkou však zůstává, jestli jsme tato kázání a úvahy k našemu užitku využili. To záviselo již jen na nás.

Co nám však chybělo a možná stále chybí, je sborové společenství. Snažíme se ho nahradit tzv. soběhrdskou virtuální kavárnou pomocí telefonu. Nejbolestnější je skutečnost, že nemůžeme navštěvovat naše nejstarší členy v domovech důchodců.

Připravujeme se však už nyní na dobu po karanténě. V malých skupinkách provádíme údržbu a úklid areálu a také řezání dřeva na topení. Obnovili jsme vybavení pro ubytování víkendových sborových pobytů na půdě, pořídili osm nových postelí, přikrývky, polštáře a další vybavení. Nákup proběhl za podpory seniorátního mikrograntu ve výši 19 000 Kč. Těšíme se na to, že budeme moci opět pracovat s dětmi, přijímat hosty a prožívat s nimi radostné chvíle. Zmínit je nutné také účast faráře sboru a některých členů sboru při sázení stromů spolu s obcí Soběhrdy v rámci otevírání sboru veřejnosti. Jakkoliv mohla být pro mnohé z nás omezující karanténa deprimující, jsme rádi, že i v této situaci jsme mohli myslet na budoucnost. Děkuje všem, kteří se na provozu sboru i během karantény podíleli.

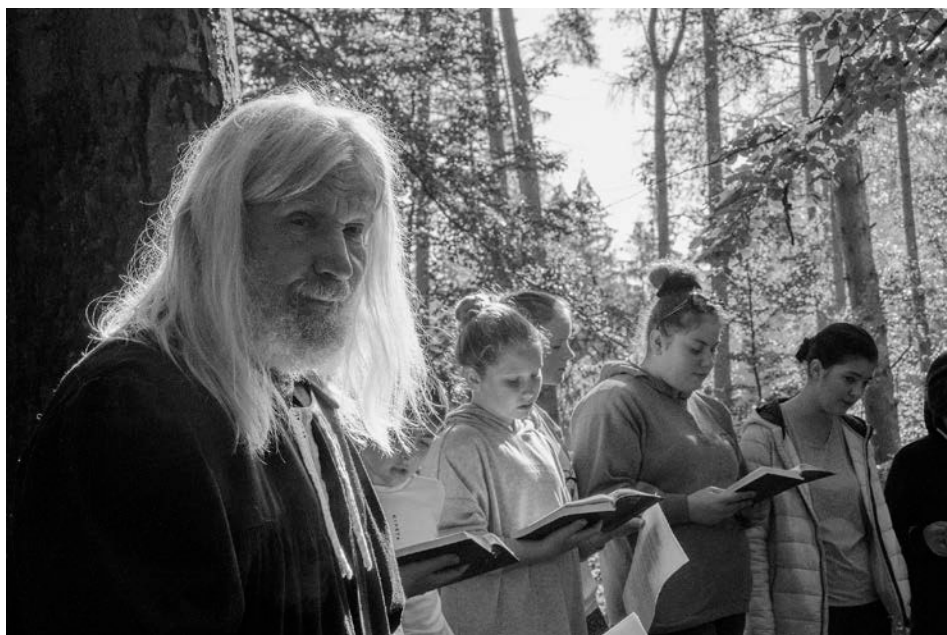
Pavel Stolař, soběhrdský kurátor

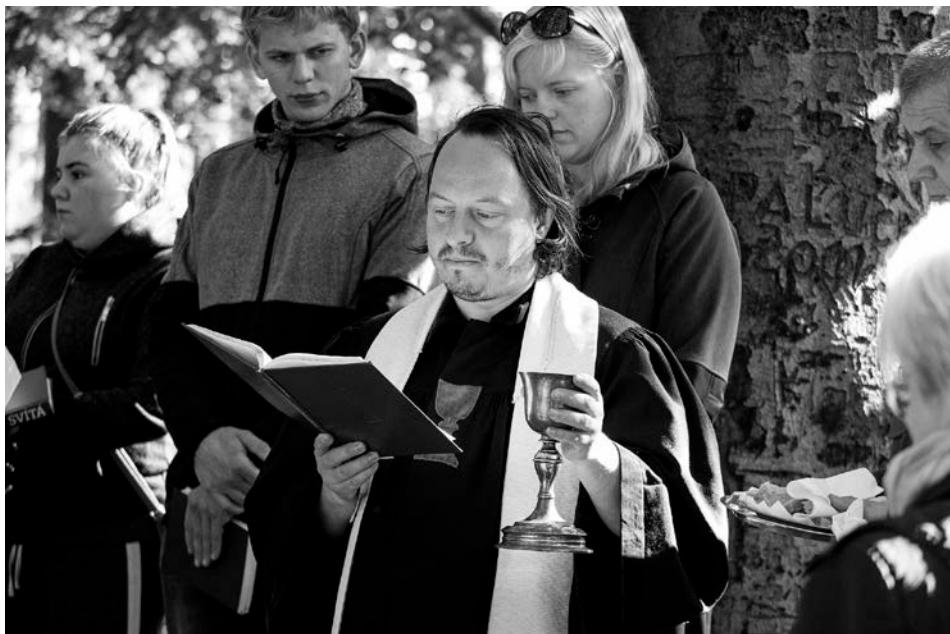
• Podzimní víkendovka s králem Davidem a bohoslužby na Krásné hoře

Plánování tradiční potáborové dětské víkendovky, ve které se obvykle navazuje na biblické téma setkání v Čími a začne rozvíjet téma nové, probíhalo v atmosféře obav, zda se nám za postupného zpříšňování podmínek pro setkávání vůbec podaří něco uspořádat. Nakonec jsme se na soběhrdské faře sešli, i když dětí bylo podstatně méně, než jsme zvyklí. Pro praktikanty a vedoucí to však byl důležitý moment, při kterém si uvědomili určitou nesamozřejmost svobodného setkávání – a také nutnost ještě užší spolupráce a sepětí s příběhem, kterým jsme se s dětmi začali pomalu prokousávat. Což by šlo mnohem obtížněji bez výrazné praktické pomoci bratra faráře Pepíka, který kromě jiných aktivit na sebe vzal podvokrát břímě ranní přípravy palačinek pro všechny účastníky (což mimo jiné znamenalo vstát o dvě hodinky dříve než ostatní). Přírozeným završením podzimní víkendovky byly společné bohoslužby díkůvzdání na Krásné hoře. I tady jako by se připomněl především refrén díků za to, že můžeme být spolu. Tušili jsme, že to bude na nějakou dobu naposled. Ale jarní víkendovku možná vyhlížíme o to intenzivněji.

Za přípravný tým tábora v Čími Petr Wagner

Večeře Páně – kalich a kalíšky

FS ČCE Benešov: Husova 656, 256 01 Benešov. Kazatel: Kateřina Frühbauerová;
tel: 731 177 145, e-mail: benesov@evangnet.cz, www stránky: benesov.evangnet.cz.
facebook: Evangelíci Benešov

Číslo účtu 233563947/0300

Kurátor: Jiří Zavadil

FS ČCE Soběhrdy: Soběhrdy čp. 21, 256 01 Benešov. Kazatel: Josef Bartošek;
tel: 604914582, e-mail: sobehrdy@evangnet.cz, www stránky: sobehrdy.evangnet.cz.

Číslo účtu 1190782/0300.

Kurátor: Pavel Stolař, 603 830 938

FS ČCE Sedlec-Prčice: Karla Burky 150, 257 92 Sedlec-Prčice. Kazatel: farářka
Pavla Jandečková, , tel. 604 185 520, email: sedlec-prcice@evangnet.cz

Číslo účtu 191782497/0300

Kurátor: Petr Dubský

FS ČCE Zruč nad Sázavou: Zahradní 189, 285 22 Zruč nad Sázavou,
email: zruc@evangnet.cz, administrátor: Matěj Opočenský

Číslo účtu: 0162121008/0300

Husův sbor CČSH: Náboženská obec Církve československé husitské

Adresa: Husova 280, 257 22 Čerčany. Farář Wagner Petr

Telefon: 608 066 406

E-mail: cercany@ccshpraha.cz; web: ccsh-cercany.blogspot.cz/

*V případě, že nejste s kazatelem v pravidelném kontaktu a stojíte o návštěvu,
můžete ho nebo ji požádat na příslušném farním telefonu.*

Adresa redakce: FS ČCE Soběhrdy 21, 256 01 Benešov

Sazba Marie Stolařová e-mail: marie.stolarova@centrum.cz

Vychází 4 x ročně.

Pro členy ČCE v Benešově, Soběhrdech a Sedleci-Prčici a Zručí n.S. zdarma.

Uzávěrka příštího čísla Soběhrdského bratra bude 15. března 2021

Soběhrdský bratr:

Vydává sbor ČCE v Benešově a

sbor ČCE v Soběhrdech